

[Hanne Reintoft.]

at dens medlemmer skal indvillige i at forhøje deres bidrag til lønarbejdernes dagpengeordning i et sådant omfang, at lovens hidtidige bestemmelser kan opretholdes. I stedet for vælger ministeren her at gå den tilsyneladende lettere vej, som regeringen ellers tidligere har talt imod: at forhøje statens tilskud for at lette arbejdsgivernes byrder. Når vi ser på de små forbedringer, der blev givet lønarbejderne ved sidste overenskomstsituation, så var der jo nok her mulighed for ad lovgivningens vej at få arbejdsgiverne til at leve op til deres helt rimelige ansvar over for lønarbejderne. Jeg går ud fra, at man også i socialdemokratiet og måske i SF deler dette synspunkt, og at man i det kommende udvalgsarbejde vil stille de fornødne forslag til ændringer af størrelsen af arbejdsgiverbidraget til lønarbejderdagpengene.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil takke de ordførere, der har anbefalet lovforslaget.

Den anbefaling, der kom fra socialdemokratiets ordfører, lød jo i begyndelsen meget venlig, men derefter synes jeg vi bevægede os lidt langt væk fra realiteternes verden, for hvad var det, der skete her? Ja, for det første blev der givet udtryk for, at nu havde socialdemokratiet fået sit ønske opfyldt om, at vi skulle have en forbedring af sygedagpengeordningen. Jeg må have lov at minde om — og fru Hanne Reintoft nævnedes det også senere — at det gentagne gange har været sagt, længe før vi havde behandlingen i januar måned af socialdemokratiets forslag, at der ville komme en forbedring; det var et enigt folketingsudvalg, der bad daværende socialminister Bundvad om at arbejde videre med disse spørgsmål. Men når vi så skal se på, hvad det er, forbedringerne går ud på, og hvilke ønsker man har, så synes jeg ikke rigtig, vi har jordforbindelsen i orden mere, for så bliver der talt om for det første, at man ønsker den nuværende 80 pct.s grænse ændret til en 90 pct.s grænse, og spurgt, om jeg ikke vil kunne acceptere et ændringsforslag herom. Man taler om, at vi må have ligestilling mellem forsørgere og ikke-forsørgere, og endelig skal vi have karensdagene fuldstændig slettet.

Jeg har prøvet at se på, hvor meget det egentlig ville betyde i penge, og det er jo ikke småpenge. Hvis vi skulle slette forskellen mellem forsørgere og ikke-forsørgere — jeg skal om lidt komme tilbage til, om det vil være rimeligt at gøre det, det er noget andet — så er det 40 mill. kr., det drejer sig om. Jeg ville tro, men det er et skøn, at det var ca. 20 mill. kr., det ville dreje sig om, hvis vi ændrede de 80 pct. til 90 pct., og en fuldstændig ophævelse af karensdagene ville vel betyde ca. 200 mill. kr. Jeg synes, at man her i dobbelt forstand springer lovlig let hen over udgiftsspørgsmålet, når man altså stiller krav om nye samlede udgifter på ca. 260 mill. kr.

Må jeg minde om, at da socialdemokratiet fremsatte sit forslag til beslutning af 10. december 1968, som vi behandlede her i tinget den 30. januar i år, blev der sagt, at de forbedringer, som man kom med, ikke nødvendiggjorde nogen ændring af udgifternes fordeling. Her i tinget sagde socialdemokratiets ordfører ved forslaget første behandling — jeg citerer fra Folketings-tidende 1968-69, sp. 3462 —:

„Vi har givet udtryk for, at gennemførelsen af de foreslåede forbedringer ikke nødvendiggjorde ændringer i udgifternes fordeling.“

Og han tilføjede, at man fra hans partis side var meget villig til at forhandle om, at staten skulle betale noget mere.

Det er jo ikke det, man normalt forstår ved en forhandling. Det, man har fremført som sit hovedsynspunkt, er: vi ønsker principielt nogle forbedringer, og en ændret udgiftsfordeling er ikke nødvendig af den grund. Men så er det, jeg siger: lad os nu se på, hvad disse 260 mill. kr. betyder. Ja, se, enten betyder det jo, hvis vi skulle følge det, socialdemokratiet udtrykte her, at man skulle være blevet stående ved den hidtidige udgiftsfordeling, som jeg forstår at nogle af ordførerne er inde på, og så måtte der jo komme en meget kraftig forhøjelse af arbejdernes og arbejdsgivernes bidrag; så vidt jeg kan bedømme, skulle arbejdernes bidrag stige med 5½ øre og arbejdsgivernes med 11 øre, plus yderligere statsudgifter. Eller, hvis det ikke er tanken, hvis tanken er, at staten måske skulle betale op imod halvdelen, således som forslaget lyder på, ja, så er der da tale om en væsentlig stig-